

ΕΚΛΕΚΤΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΙΚΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Έκεί κάτω, πίσω από ένα παραπέτασμα, που σχηματίζεται από μία σειρά πελωρίων δέντρων, ακούγεται ξαφνικά μία άπερνητη όχλοση, ή όποια συνοδεύεται άπ' τόν θόρυθο που κάνουν ή όλογες όταν γυπιούονται με τις άσπίδες. Ένα στράτευμα προχωρεί, πλησιάζει όλοένα και σε λίγο κάνει την εμφάνισή του.

Μπροστά βαδίζουν οι Σκώτοι κι' οι Δανοί και περιστοιχίζουν τους δυό γεαρούς και ψηλοσώμους άρχηγούς τους, οι όποιοι άλληλοκυττάζονται με βλέματα προκλητικά. Πίσω άπ' αυτούς, βαδίζουν μερικές γυναίκες και οι Ίρλανδοί δούλοι, που μεταφέρουν τις βάρκες.

Όταν τους θέλουν στην άκροθαλασσιά και ρίχνουν τις βάρκες μέσα στη θάλασσα.

Άποτομα, μία άπόλυτη σιωπή διαδέχεται την όχλοση. Ό Μάκ Νάιλ, ένας άπ' τους δυό άρχηγούς, ό άρχηγός των Σκώτων, κάνει ένα νόημα πως θέλει να μιλήσει.

«Όλοι όσοι άνηκουν στην φυλή μου, όλοι οι Σκώτοι, πρέπει να μ' ακούσουν, άρχίζει να λέη με βαρεία και δυνατή φωνή. Και σεις, Δανοί, που έχετε άρχηγό σας τόν Άλδφεν, και που ό πρόγιοι σας κατακτήσανε ένα μέρος της χώρας αυτής, κι' έγκαταστάθησαν έδω μονίμως, πρέπει να μ' ακούσετε. Πρέπει να μ' ακούσετε όλοι σας, για να με κρίνετε δίκαια.»

«Ό Άλδφεν κι' έγώ, συνεχίζει, μία μέρα που βρισκόμαστε μακριά στο πέλαγος, ανακαλύψανε ένα νησί άγνωστο. Ό Άλδφεν θέλει τώρα να κατακτήσει αυτό τό νησί για τη φυλή του, αλλά κι' έγώ λέω ότι έχω τά ίδια δικαιώματα που έχει κι' αυτός άπάνω στο νησί.»

Τά λόγια αυτά του Μάκ Νάιλ, τά διαδέχονται δυνατές φωνές. Οι Σκώτοι τά έπιδιοκιμάζουν, ενώ οι Δανοί με όργισμένες κραυγές τά άποδοκιμάζουν.

Τότε ό Άλδφεν σηκώνει τό χέρι του, για να δείξει πως θέλει να μιλήσει κι' έκείνος, και γίνεται πάλι ήσυχία.

Τό νησί που ανακαλύψανε έγώ κι' ό Μάκ Νάιλ, εινε πολύ μικρό και δέν μπορεί να χωρέσει και τις δυό φυλές μας. Προτείνω λοιπόν να μπουνε ή φυλή του Μάκ Νάιλ κι' ή δική μου φυλή σε βάρκες και να πάμε κομηλατόνιας στο νησί. Όποιοι λοιπόν άπ' τους δυό μας άρνείει πρώτος με τό χέρι του την γη του νησιού, θα τό πάρη. Τι λέτε, δέν εινε σωστή και δίκαιη ή πρότασή μου ;

Τά λόγια του Άλδφεν γίνονται δεκτά μ' ένθουσιώδεις φωνές κι' οι Δανοί πηδούν άμέσως μέσα στις βάρκες τους με μία ένκινησία άφάνταστη.

Ό Μάκ Νάιλ όμως, πον να υπή μέσα στη βάρκα του, πλησιάζει μία κοπέλλα ντυμένη δόλοευκα, με μακριά ξανθά μαλλιά, που την περιστοιχίζουν πολλές άλλες γυναίκες, και της λέει με φωνή γλυκειά, που τρέμει από συγκίνηση :

—Και τώρα, Έλγκάιφ, τώρα που φεύγουμε, ό Άλδφεν κι' έγώ, δέν θα πής ποιά άπ' τους δυό μας να βέλεις να παντρευτής ; Πρέπει να τό πής αυτό, γιατί έτσι θα δώσης στον έκλεκτό σου περισσότερο κουράγιο από εκείνο που έχει.

Η Έλγκάιφ, κυττάζοντας τον καταμάτια με τά βαθυπράσινα σαν τό Ώκεανού τό χρώμα μάτια της και, δείχνοντάς του με μία βασιλοπρεπή χειρονομία τόν όρίζοντα, του λέει :

—Θά παντρευτώ τόν

πιο άνδρείο, έκείνον που θ' άγγίξει πρώτος τη στερνά του νησιού !

Ό Μάκ Νάιλ, ακούγοντας τά λόγια αυτά, νοιώθει να φλογίζονται τά μάτια του και, άνεμίζοντας ψηλά τό τσεκούρι του, πηδεί μέσα σε μία βάρκα.

Κι' ό Άλδφεν βρισκεται κι' αυτός σε μί' άλλη βάρκα μαζί με τους συντρόφους του, οι όποιοι κρατούν τά κουπιά στα χέρια τους και φωνάζουν την άρχαία πολεμική κραυγή των Σκανδιναυών : «Θάρ άϊδε!»

Κι' Έξαφνα ή βάρκες άρχίζουν να διασχίζουν σαν δελφίνια τά κύματα, λές και τά μπράτσια των κομηλατών άπόκτησαν με μία δεκαπλάσια δύναμη.

Άπομακρύνονται διαρκώς άπ' τη στερνά και σε λίγο, μόλις μπορεί κανείς να τις διακρίνη. Και τέλος χάνονται στο άπειρο του Ώκεανού.

Όσο προχωρούν ή βάρκες, τόσο και πιο βαρεία γίνεται ή άτμοσφαίρα. Γύρω τριγύρω τίποτε δέν φαίνεται, όλα γάνονται στο σμίξιμο της βαθυπράσινης θάλασσας και του κρύχτου ουρανού. Μόνο έμπρός, πολύ μακριά, κοντά στον δίσκο του ήλιου, φαίνεται ένα μικρό μαύρο σημάδι. Τό σημάδι αυτό σιγά σιγά παίρνει ένα χρώμα πηχτού αίματος κι' άξαρνα ένα πλήθος άπο βαρεία μολυβία σύννεφα τό σκεπάζουν και συγχρόνως ακούγεται ένα μακροθύρο ουρλιασμα άπ' τό άπειρο του Ώκεανού.

Ό Ώκεανός άρχίζει να μαινεται, σηκώνεται ένα άγριο πουρίνη κι' ή καταγιγίδα ξεσπάει με μία δαιμονισμένη όρμη.

Η βάρκες γινανε παιχνίδια τό άγέρα και τόν πελωρίων κυμάτων. Οι Σκώτοι σηκώνουν τά κουπιά τους, σταυροκοπούνται κι' έπικαλούνται την βοήθεια του Θεού, του γιου τό της Μαοίας. Οι Δανοί, δέονται κι' αυτοί, ψιθυρίζοντας τό δνομα του Θεού «Όδιν.»

Η άκτές του Κολέσου, του μικρού νησιού, που άποτελεί τό αντίκειμενο της φιλοδοξίας τους, φαίνεται πια υποστρά τους. Προς τά έκει, τους σποράζει ή μανιασμένη θύελλα.

Οι αντίπαλοι ξαναπαίρνουν κουράγιο και θαρρείς πως παραβνάνουν ποιά θα πρωτοσασκιστή άπάνω στη στερνά. Άνυψώντας τόν κίνδυνο, κομηλατούν μ' όλη τη δύναμη των ηπράτσων τους. Ό πόθος της νίκης τους έχει μεθώσει. Άγωνίζονται άπεγνωσμένα ποιά θα φτάση πρώτος.

Ό Μάκ Νάιλ κι' ό Άλδφεν, άπάνω στην πρόρα τη βάρκα τους, φωνάζουν σαν ένα σώμα μ' αυτές.

Κι' όμως, οι Δανοί πλησιάζουν πρώτοι και κραυγάζουν θριαμβευτικά : «Θάρ άϊδε! Θάρ άϊδε!» κι' ή άγριες κραυγές τους ένώνονται με τό μούγκρισμα των λυσασσμένων κυμάτων.

Τό βλέπει αυτό ό Μάκ Νάιλ κι' άρπάζοντας τά κουπιά ένός συντρόφου του, βοηθάει τους άλλους με την άκαταπνήτη δύναμη των μπράτσων του.

Τού κάκου όμως... Οι Δανοί προχωρούν, κομηλατούν πιο γρήγορα και τόν άφήνουν πιο πίσω άκόμη. Ό Μάκ Νάιλ τους κυττάει με μάτια διάπλατα άνοιγμένα άπ' τη λύσσα της ψυχής του. Η καρδιά του ματώνει άπ' τόν πόνο, γιατί ό καταραμένος ό Άλδφεν θα πάρη τό νησί μαζί με την Έλγκάιφ, μαζί με την κόρη που αυτός άγαπάει παράφορα, με λύσσα και νοιώθει πως δέν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτήν.

Βλέπει πώς ε' Άλδφεν κι' οί πειρατάι του θά θριαμβεύουσιν και πως αὐτός κι' οί Σκώτοι θά γελιοποιηθοῦν και καταβάλλει μια τελευταία προσπάθεια, σάν νά θέλῃ νά δώσῃ ψυχή και φτερά στην βάρκα του. 'Η βάρκα του λές κι' ἐμψυχώνεται ἀπ' αὐτόν : Πηδάει, πετάει πάνω ἀπ' τὰ κύματα, κοντεύει νά φτάσῃ τοὺς Δανούς. Κι' αὐτοί ὁμως διπλασιάζουν τίς δυνάμεις τους και κοιτούσαν νά προσεγγίσουν... 'Ο 'Άλδφεν μάλιστα ἐτοιμάζεται νά πηδήσῃ στη στεριά.

Βλέποντας το αὐτό ὁ Μάκ Νάιλ, ξανακούει τὰ λόγια της 'Ελγκάιφ ν' ἀντηχοῦν στ' αὐτία του, σάν πένθημη καμπάνα : «Θά μέ πάρῃ ἐκεῖνος πού θ' ἀγγίξῃ μέ τὸ χέρι του ἐκεῖνο τὸ νησί». Και τὰ μελίγγια του φουσκώνουν, πᾶνε νά σπᾶσουν. 'Ο λα γύρω του χερσεῖον ἕναν ἀπᾶσιον χορὸ και τὸν σαρκαζοῦν. Νοιάζει πὼς θά τρελλάθῃ... 'Αξάφῃ γυρίζει και σκύβει. 'Αρπάζει τὸ τσεκούρι του, ἀκουμπάει τὸ ἀριστερὸ χέρι του στην ἀκρη τῆς βάρκας και μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα τὸ κόβει ἀπ' τὸν καρπὸ!.. Πεταίει τότε ἀμέσως τὸ τσεκούρι κι' ὀρπάει τὸ ματωμένο χέρι, τὸ ζυγιάζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του και μ' ὄλη του τὴ δύναμι τὸ πετάει στη στεριά!..

Μπροστὸ σ' αὐτὴ τὴν ἀφάνταστη παλληκαριά κι' αὐτοθυσία, ὄλοι, Σκῶτοι και Δανοί, μαζί κι' ὁ 'Άλδφεν, μένουν κατάπληκτοι και κυττάζοντας με θαυμασμοὶ τὸν ἥρωα, φωνάζουν :

—Τιμὴ στὸν ἀνδρειότερο! Τιμὴ στὸ Μάκ Νάιλ, τὸν μεγάλο ἀρχηγὸ πού τὸ χέρι του ἀγγίξε πρῶτο τὴ στεριά...

Ἐτοί ὁ Μάκ Νάιλ ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς Κολέιουεσ και παντρεύτηκε τὴν ἀγαπημένη του 'Ελγκάιφ. Στὸ νησί αὐτὸ ἔζησε ὅλα του τὰ χρόνια, ἀπολαμβάνοντας τὸν θαυμασμό και τὴν ἀγάπη ὄλων, ὡποῦ πέθανε γέροντας.

'Αγοῦτερα, οί ἀπόγονοι τοῦ Ρογήρου ντὲ Μονγκόμερου, συμμαχησαν με τοὺς ἀπογόνους τοῦ Μάκ Νάιλ και πῆσαν και τὸ οἰκόσημό τους, ἀπάνω στο ὄποιο βλέπει κανεῖς ἕνα χέρι ματωμένο.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑΦΟΣ

(ΑΡΑΒΙΚΟ)

"Όταν πεθάνω, βράτε μου στὸν τάφο, ὅπου θάμαι, μιά πέτρα πού τὸ χρώμα της νάσαι σάν ρόδου χρώμα, τὴν ρόδινη τὴν ἄμορφα τῆς κόρης νά θυμάσαι και τὴν καρδιά τὴν πέτρινη πού μ' ἔβαλε στὸ χῶμα!

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(Τὸ ΛΟΡΑΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

'Αγνή κόρη τῆς Ἀθῆνας, δὸς μου πίσω τὴν καρδιά μου, ἢ, σάν πέταξῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὰ στήθη τὰ δικά μου, φύλαξέ την, και πρὶν φύγα, πάρε τὴ στερινὴ φωνή μου :
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

Μὰ τὰ ξέπλεκκα μαλλιά σου, πού τὰ χάιδευεν ἡ αὔρα, μὰ τῶν μαγικῶν ματιῶν σου τὰ ματῶκλασα τὰ μαῦρα, πού φιλοῦν τὴ θεία μορφή σου και παρῖζουν τὴν ψυχὴ μου,
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

Μὰ τὰ κερασεῖνια χεῖλη, τὴ δαχτυλιδένια μέση, μὰ τὰ ἄνθη πού λέν ὅσα λῦρα μια δέν θά μπορέσῃ, μὰ τοῦ ἔρωτος τὸ γέλιο, μὰ τὴ θλίψη τὴ δική μου,
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

Φεύγω, κόρη τῆς Ἀθῆνας, ἀλλὰ μὴ με λησμονήσῃς.

Κι' ἐνῶ φεύγω γιὰ τὴν Πόλη, ἐξὸ (μόνη ἐδῶ θά ζήσῃς, ἐδῶ ποῦμεινε ἡ καρδιά μου, ἐδῶ ποῦμεινε ἡ ψυχὴ μου...
—Σ' ἀγαπῶ πολὺ, Ζωή μου!

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

'Η καλή του καρδιά. 'Η ἀγαθοεργίες του. Πὼς πούλησε τὰ εἰθλία του γιὰ νά ἀγοράσῃ φάρμακα σὲ μιά φτωχὴ γειτονισσά του. 'Ο Δηληγιάννης ἐσουλετής. 'Η συντροφικὴ τοῦ Μπαρμπά Παναγιώτη. Ἀπειταρίες!.. 'Η κρυφοφερμένη κυρία. 'Ο χρυσοματωμένος καὶ ματωμένος τοῦ πρῶτουπουργοῦ. Ὅστε λεφτὲ!.. κτλ., κτλ.

'Ο ἀείμνηστος πρωθυπουργὸς Θ. Δηληγιάννης, πού δολοφονήθηκε ἀγῶιως ἀπὸ ἕνα παράφρονα, τὸν Κωσταναεραζάκη, ἦταν ἀνθρωπὸς ἠθικός, τίμιος, εὐλακρινὴς, μεγαλόδωρος. Οἱ τῶροι του ἦσαν ἄλλοι, ἡ καταδεκτικότητα του παρομοῦδος τῆ ἡ ἀλοχρησία του ἀπίστετη.

'Απὸ μικρὸ παιδί ὄλες του τὶς εὐνομονίες τὶς διέδεθε σὲ δεινὸς ἀγαθοεργίες. Ἦταν τόσο φιλεσπλάγχνος, ὥστε, ὅταν ἦταν φοιτητὴς, πούλησε μερὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς ἐπιστήμης του γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ φάρμακα μιᾶς φτωχῆς γειτονισσᾶς του.

'Όταν πάλι βγήκε γιὰ πρώτη φορὰ βουλευτὴς, κίλησε σ' ἕνα σπίτι πού ἦταν κοντὰ στην ὁδὸν Ἀγγέλων και πῆρε κοντὰ του, γιὰ νὰ του ἰσηρετῆ, τὸν περίφημο ἐφημεριοδότη καὶ φίλο - Παναγιώτη.

Μιά μερὰ, πρῶοί - πρῶοί, ὁ Δηληγιάννης φωνάζε τὸν καὶ φίλο - Παναγιώτη και τοῦ εἶπε :

—Παναγιώτη, τὴ βουλευτικὴ ἀποζημίωσις τὴν Ξεχωμαίωσις. Κόνταξ, λιπὸν, μήπως ἔχεις τίποτε λεπτὰ, γιὰτὶ ζωήραμε!..

'Ο καὶ φίλο - Παναγιώτης ἔβγαλε τότε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πορτοφέλι του και δάνεσε στὸν εὐθροδοζάκη, ὅπως ἀποκαλοῦσε τὸν Δηληγιάννη, τέσσερα ἀσημένια τάληρα!..

Ἐνα μερὸς πρὶν ἀπὸ τὴν τραγικὴ δολοφονία του, ἐνῶ ἔβγαλε ὁ Δηληγιάννης ἀπ' τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πῆι στὸ ἀμάξι του, τὸν πλησίασε μιά μαυροφερμένη γυναῖκα με τὰ δύο παιδιά της.

'Ο Δηληγιάννης, μόλις τὴν εἶδε, σταμάτησε.

—Τὶ θέλετε ; τὴν ρώτησε. Κι' ἡ μαυροφερμένη γυναῖκα, σποιλώντας τὰ βροχοζόμενα ἀπὸ τὰ δάσκα μᾶτια της, τοῦ ἀπάντησε :

—Κύριε πρόεδρε, εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ τάδε (ἐνός ἀπ' τοὺς ἀφοσιωμένους φίλους τοῦ Δηληγιάννη, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει πρὸ μηνῶν).

—Καὶ τί θέλετε ;

—Δυστυχῶς, κύριε πρόεδρε.

—Καλὰ, τὶς εἶπε τότε. Περιμένε μὴ στιγμὴ.

Κι' ὁ ἀειθαλὴς προσθετὴς ἀνέβηκε ξανά τὴ σκάλα, μπῆρε στὸ γραφεῖο του, πῆρε γιὰτὶ καὶ ξανακατέβηκε.

—Πάρε, κυρία μου, εἶπε στη μαυροφερμένη γυναῖκα, καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χρηματικὸ ποσό.

—'Ο Θεὸς νὰ κόβῃ μέρες ἀπὸ μένα και νὰ σοῦ δῶνὴ χρόνια, τοῦ εἶπε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἀπομακρυνομένη, με δάσκα στα μᾶτια.

'Ο Δηληγιάννης γιὰ χρηματογῆλαζο χρησιμοποῦσε μιὰ...χαρτομακοῦλα μπακαλίτζη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν εὐτυχία ζωμιά φορὰ νὰ περιλαβᾶν, ἐκτὸς ἀπ' τὰ μονόδρομα και τὰ διδρομα, και ξανάνα πεντόδρομα.

'Ἐνα βράδυ ὁ Δηληγιάννης εἶδε νὰ μπαῖνη σὲ τὸ γραφεῖο του τὸν διευθυντὴ τῆς «Πρωίας» Γ. Μαθητόπουλο.

'Ὡς γνωστόν, ἡ «Πρωία» ἦταν τὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο τοῦ Δηληγιάννη κι' ἔβγαλε μερὸς χρόνια διὰ του.

—Τὶ θέλεις, Γιῶργη ; ρώτησε ὁ Δηληγιάννης τὸν Μαθητόπουλο.

—Λεπτὰ, κύριε πρόεδρε ! Εἶνε Σαββατοδρομὸ ἀτόρη και πρέπει νὰ πληρωθοῦν οἱ στοιχειοθῆτα τῆς «Πρωίας», ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν ἔχομε, τοῦ ἀποκαῖθησε ὁ Δηληγιάννης.

Κι' ἀμέσως τράβηξε ἕνα σφῆμα τοῦ γραφεῖου του, ἔβγαλε τὴν περιφημὴ χαρτομακοῦλα και με τὰ δύο του χέρια τὴν ἀναποδογῶρισε και τὴν τίναξε ἀπάνω στὸ γραφεῖο του.

—Ἄνε ἔπεσε ὁμως ἀπ' αὐτὴν οὔτε ἕνα μονόδρομα.

Σῆζωσε τότε τὸ κεφάλι του ὁ μακαρίτης και ζητάζοντας ζωμάτια τὸν Μαθητόπουλο, τοῦ εἶπε :

—Βιλέεις, Γιῶργη, ὅτι δέν ἔχω οὔτε μιά δραχμὴ. Ἄνε πῆρα ἀζοῖα και τὸ μισθὸ μου, ὡς πρωθυπουργός. Ἀκούον πληρωσε σὺ ἀτόρη και σοῦ τὰ χροστᾶω!..

